

Arrest

nr. 327 129 van 22 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 4 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 februari 2025.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart de Soedanese nationaliteit te hebben en internationale bescherming verkreeg in Spanje, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 22 oktober 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door de verwerende partij bijgebrachte landeninformatie (AIDA “Country Report: Spain” (update mei 2024)) blijkt niet dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoekster slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Spanje wordt vastgesteld.

Vooreerst betoogt verzoekster in het verzoekschrift dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij bescherming zou genieten in Spanje. Zij brengt het document Eurodac Search Result van 27 juli 2022 bij waaruit volgens haar geenszins blijkt dat zij bescherming zou genieten in Spanje. Zoals door de verwerende partij in de bestreden beslissing en in de verweernota terdege gemotiveerd wordt, blijkt uit het administratief dossier wel degelijk dat verzoekster internationale bescherming geniet in Spanje (AD CGVS, blauwe map met landeninformatie, Eurodac Search Result van 27 juli 2022 en 1 oktober 2024). Dienaangaande wordt door de verwerende partij geheel terecht het volgende gesteld in de verweernota: “Verweerder gaat niet akkoord met de stelling dat verzoekster geen bescherming geniet in Spanje en verwijst in dit verband naar de volgende nota ‘EURODAC HIT “M”’ (zie bijlage, en beschikbaar op <https://cgvs-cgra.govshare.fed.be/gl/guidelinesnl/Internationale%20bescherming%20in%20een%20andere%20lidstaat%20van%20de%20Europese%20Unie%20-%20Eurodac%20hit.pdf> met verdere uitleg over het lezen van een ‘Eurodac Search Result’. Hierin staat dat ‘Indien de persoon een status heeft gekregen (vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming) wordt er een “M” van “Marked” in de kolom rechts “Mark status” ingebracht’. Op het ‘Eurodac Search Result’ (zie blauwe map, administratief dossier) is zonder twijfel een ‘M’ te lezen in de kolom rechts langs ES12128101304800 (‘ES’ staat voor ‘ESPANA’, 1 betekent dat

verzoekster een aanvraag in dit land heeft ingediend en 2128101304800 is het identificatienummer in het land waar verzoekster een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend). Dit toont duidelijk aan dat verzoekster wel internationale bescherming geniet in Spanje.” Door louter te verwijzen zij naar haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waarbij zij stelde slechts zeer kort in Spanje te zijn geweest, en te betogen zij ‘nooit een ten gronde gehoor’ te hebben gehad of dat zij nooit op de hoogte gebracht werd van enige bescherming die zij er zou genieten, slaagt verzoekster er niet in om de bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoekster nog stelt dat er geen bewijs voorligt dat zij in geval van terugkeer in het bezit zou worden gesteld van een geldig verblijfsdocument, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijken deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoekster brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat zij Spanje heeft verlaten en dat zij nooit in het bezit zou gesteld zijn van haar verblijfsvergunning, kan niet worden afgeleid dat verzoekster er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien verzoekster van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan haar verblijfsstatuut of vragen hebben bij de geldigheid van de documenten, komt het haar toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verzoekster brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat haar internationale beschermingsstatus in Spanje nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoekster niet zou kunnen terugkeren naar Spanje en dat zij er de haar verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

5. Voorts verwijst verzoekster naar de situatie voor asielzoekers in Spanje, en stelt dat zij er niet zou kunnen terugkeren zonder gevaar te lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling, wat het beschermingsstatuut ineffectief maakt. Verzoekster verwijst naar de discriminatie ten opzichte van migranten en op basis van afkomst, en naar de moeilijkheden die vluchtelingen ondervinden bij het zoeken naar werk en huisvesting en bij de toegang tot de gezondheidszorg. Daar uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, volstaat een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Spanje evenwel niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekster als begunstigde van internationale bescherming in Spanje buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekster in gebreke blijft. In de bestreden beslissing wordt terdege onderstreept dat verzoekster wat haar situatie als statushouder in Spanje betreft, geen concrete ervaringen doet gelden, te meer zij Spanje heeft verlaten vooraleer zij kennis nam van de beschermingsstatus die haar daar werd verleend. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Spanje hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoon. Bovendien stelt de Raad in navolging van de verwerende partij vast op dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud nog verklaarde dat zij het zich niet kon inbeelden om in Spanje te gaan wonen, maar dat ze meende dat ze daar ook beschermd zou worden (NPO, p.12).

Tot slot stelt de Raad vast dat uit haar verklaringen niet blijkt dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Spanje of waardoor zij bij terugkeer naar Spanje een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekster betoogt in het verzoekschrift louter dat zij tot een kwetsbare groep behoort, zonder dit verder in concreto toe te lichten. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofd in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofd van verzoekster een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Spanje zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Waar verzoekster doorheen het verzoekschrift verwijst naar internationale rechtspraak, wijst de Raad erop dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Gelet op het voorgaande maken verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer verhinderd zou zijn haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Spanje.

6. Verzoekster kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Spanje in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Spanje heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekster verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekster toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Spanje in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat haar 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoekster maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Spanje werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoekster in geval van terugkeer naar Spanje zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekster aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. Derhalve lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekster niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Spanje, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

8. De aangevoerde middelen lijken ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 21 maart 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1068 legt de eed af en tolkt Arabisch – Frans. Tolk 1761 legt de eed af en tolkt Frans – Nederlands. De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster verklaart zich hiermee niet akkoord. Zij bevestigt dat in haar dossier een Eurodac-hit voorhanden is, maar stelt dat hieruit niet kan blijken of zij in Spanje een beschermingsstatuut geniet en, zo ja, hetwelk dit dan zou zijn. Voor zover in de bestreden beslissing ondergeschikt wordt geargumenteed dat het niet ter zake doet of zij zich er al dan niet van bewust was dat zij in Spanje een beschermingsstatus kreeg, volhardt zij erin dat dit niet het geval is en zij er geen verblijfsdocumenten verkreeg. Uit de algemene landeninformatie blijkt dat het moeilijk is om een leven op te bouwen in Spanje, terwijl zij er in België wel in is geslaagd om, mede dankzij een arbeidsbetrekking, een leven op te bouwen. Verzoekster stelt dat zij iemand is “die van aanpakken weet” en in Spanje dezelfde inspanningen heeft geleverd als in België om werk te vinden, maar hierin niet is geslaagd omwille van het gebrek aan verblijfsdocumenten. Aldus riskeert zij bij terugkeer naar dat land in “een catch 21-situatie” terecht te komen. Voor wat betreft de problemen met verblijfsdocumenten in Spanje benadrukt verzoekster tot slot wat hierover wordt gesteld in haar verzoekschrift. Verder bevraagd, licht verzoekster toe dat zij één maand in Spanje is gebleven, maar er “doodsbang” was en daarom is doorgereisd. Zij verblijft al drie jaar in België, werkt hier, gaat naar school, maakt werk van haar integratie en stelt: “Ik ken geen andere plaats meer dan dit land.” Verzoekster stelt dat mensen bescherming, werk en onderdak nodig hebben en dat deze drie behoeftes voor haar zijn vervuld in België; indien zij hier niet kan verblijven, zou zij niet weten waar zij naartoe moet. Zij wijst er ook op dat zij altijd heeft toegegeven dat zij bij haar aankomst in Spanje gebruik heeft gemaakt van valse Soedanese documenten; vanuit België probeert zij om haar identiteitsdocumenten “te corrigeren”. Verzoekster stelt dat zij in angst leeft sinds 2017: zij heeft veel gereisd, voelt zich onveilig, heeft veel geweld gezien en meegemaakt, kent geen rust en kan niet terug, noch naar Spanje, noch naar haar land van herkomst. Zij legt een aanvullende nota met medische stukken neer.”

5. Verzoekster brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 4 februari 2025.

5.1. Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om op zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekster laat dit echter geheel na.

5.2. Met betrekking tot verzoeksters betoog dat uit de Eurodac-informatie niet kan blijken dat zij in Spanje een beschermingsstatuut geniet en, zo ja, welk dit zou zijn, verwijst de Raad naar punt 4 van de beschikking waar reeds concreet en uitgebreid op deze elementen werd ingegaan.

Uit de nota van 8 januari 2020, gevoegd bij de nota met opmerkingen, blijkt dat lidstaten sinds 20 juli 2015 personen aan wie internationale bescherming werd toegekend met een “M” markeren in het Eurodac-systeem en dit op grond van artikel 18 van de Verordening nr. 603/2013/EU van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Dublin-verordening.

De documenten toegevoegd aan het administratief dossier vermelden duidelijk Eurodac search results “*mark status M*” bij de Eurodac-hit ES1 [...]. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekster internationale bescherming geniet in Spanje. De combinatie van de vermelding “M” onder “*Mark status*” en de code die aanvangt met “ES” wijst erop dat verzoekster een internationale beschermingsstatus heeft in Spanje.

Verzoekster werpt er met haar argumentatie ter zitting geen ander licht op. De Raad benadrukt dat het verzoekster toekomt om aan te tonen dat zij heden geen internationale bescherming (meer) geniet in Spanje, maar dat zij nalaat dergelijk bewijs te leveren. Het is inderdaad zo dat dit document niet precies vermeldt over welke status het precies gaat. Dit gegeven op zich kan niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden, daar artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet geen onderscheid maakt tussen het type van internationale bescherming die een verzoekende partij geniet om toepassing te maken van voormeld artikel. Het volstaat dat een verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen. De vraag of het desgevallend de vluchtelingenstatus dan wel een subsidiaire beschermingsstatus betreft, is derhalve geenszins van doorslaggevend belang.

Verzoekster brengt verder geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende beschermingsstatus, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

5.3. Ter terechtzitting verklaart verzoekster dat zij wegens haar gebrek aan verblijfsdocumenten riskeert terecht te komen in een “catch 21-situatie”.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming verkregen, een verblijfsstatus krijgen voor vijf jaar. Verder blijkt ook dat zich in de praktijk geen systematische problemen voordoen bij de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen en er wordt nergens gewag gemaakt van een zogenaamde “catch 21-situatie” (AIDA “Country Report: Spain”, update mei 2024, p. 157). Verzoekster brengt verder geen op haar persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat zij haar Spaanse verblijfsvergunning, en/of andere aan naar internationale beschermingsstatus verbonden documenten, niet zou kunnen aanvragen en verkrijgen. Verzoekster beperkt zich ter terechtzitting tot de algemene opmerking dat zij wegens haar gebrek aan verblijfsdocumenten riskeert terecht te komen in een “catch 21-situatie”, maar laat na concrete elementen of argumenten bij te brengen die verduidelijken welke situatie zij bedoelt of die aantonen dat zij in dergelijke situatie zou terechtkomen. Verzoeksters algemeen betoog weet bijgevolg niet te overtuigen.

5.4. Zoals vermeld in het proces-verbaal legt verzoekster ter zitting een aanvullende nota neer overeen-komstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij voegt zij een attest van een verpleegster van het Fedasil-opvangcentrum toe, waarin deze attesteert dat verzoekster regelmatig werd opgevolgd bij een psychologe van maart 2023 tot oktober 2024. Deze psychologische opvolging werd onderbroken wegens een afwezigheid van de psychologe (stuk 1).

Verzoekster toont met dit attest echter niet aan dat zij omwille van haar mentale gezondheidstoestand een bijzondere kwetsbaarheid heeft die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Spanje. Het attest is door een verpleegster opgesteld en is zeer summier. Er blijkt slechts dat zij psychologisch wordt opgevolgd maar geeft geen omschrijving of diagnose van de psychologische problemen; evenmin wordt de psychologische behandeling toegelicht. Uit dit attest kan aldus niet blijken dat verzoeksters mentale gezondheidstoestand belangrijke negatieve gevolgen voor haar zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengt waardoor zij haar rechten als statushouder in Spanje niet zou kunnen laten gelden. Zo blijkt heden hieruit niet dat verzoekster arbeidsongeschikt zou zijn. Integendeel, verzoekster verklaart ter terechtzitting dat zij in België werkt, naar school gaat en hier een leven heeft opgebouwd. Het attest geeft verder geen concrete toelichting over de impact van haar mentale gezondheidstoestand en eventuele opvolging met betrekking tot haar zelfredzaamheid en haar globaal dagelijks functioneren, noch liggen er objectieve, medische stukken voor die hierover attesteren. Verzoekster zet ook nergens concreet uiteen in welke mate haar psychologische problemen haar zouden beletten om haar rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de impact van deze problemen zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten aldaar te doen gelden. Ten slotte blijkt niet dat de mentale gezondheidstoestand van verzoekster de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Spanje onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt.

In de mate dat verdere psychologische opvolging noodzakelijk is, toont verzoekster niet aan dat zij in Spanje geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning. Zoals gesteld, nergens blijkt dat verzoekster haar verblijfsvergunning niet in orde zal kunnen brengen bij terugkeer naar Spanje. Voorts blijkt uit de landeninformatie dat de Spaanse wetgeving voorziet in volledige toegang tot het openbare gezondheidszorgstelsel voor statushouders en dat zij recht hebben op hetzelfde niveau van gezondheidszorg als Spaanse onderdanen en onderdanen van derde landen die legaal in Spanje verblijven, met inbegrip van toegang tot meer gespecialiseerde behandeling voor personen die foltering, ernstige fysieke of psychische mishandeling of traumatiserende omstandigheden hebben ondergaan (AIDA “Country Report: Spain”, update mei 2024, p. 124 e.v + p. 174).

Tevens voegt verzoekster screenshots toe van een whatsapp-conversatie met haar dokter in verband met een voorgeschreven operatie. Deze screenshots vormen op zich echter geen objectief medisch stuk. Ze maken immers geen vermelding van de volledige naam van de betrokken dokter en het RIZIV nummer. Evenmin kan hierin iets worden gelezen met betrekking tot een voorgeschreven operatie, laat staan waarom deze operatie nodig zou zijn. Deze whatsapp conversatie verschaft dan ook geen enkele nuttige en ernstige informatie.

Bijgevolg liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat verzoekster omwille van haar mentale gezondheidstoestand een bijzondere kwetsbaarheid heeft die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Spanje, dat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar dat land zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met deze verdragsbepaling of met artikel 4 van het Handvest.

Verzoeksters geval niet wordt gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugkeer naar Griekenland, wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

5.5. Waar verzoekster stelt dat uit algemene landeninformatie blijkt dat het moeilijk is om een leven op te bouwen in Spanje, verwijst de Raad naar punt 5 van de beschikking waarin wordt vastgesteld dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Verzoekster brengt geen concrete of overtuigende elementen aan die de gemaakte analyse kunnen weerleggen of in een ander daglicht kunnen stellen.

Waar verzoekster betoogt dat zij in Spanje inspanningen heeft geleverd om werk te vinden maar hierin niet is geslaagd wegens een gebrek aan verblijfsdocumenten, verwijst de Raad wederom naar punt 5 waarin reeds werd vastgesteld dat zij geen concrete ervaringen kan doen gelden over haar situatie als statushouder in Spanje omdat zij het land heeft verlaten vooraleer zij kennis nam van de beschermingsstatus die haar werd verleend. Het komt verzoekster toe haar verblijfsvergunning aan te vragen en de nodige inspanningen te doen om aldaar een leven op te bouwen. Zij geeft evenwel zelf aan dat zij daar maar één maand is gebleven, wat niet getuigt van een oprechte intentie om er een duurzaam bestaan uit te bouwen en er haar rechten te doen gelden. Waar zij stelt dat zij daar “doodsbang” was en daarom is doorgereisd, is dit niet meer dan een a posteriori loutere blote bewering die geen steun in haar eerdere verklaringen bij het CGVS. Verzoekster gaf enkel aan dat zij familie had in België en daarom is doorgereisd (NPO, p. 11-12).

Verzoeksters betoog ter zitting dat uit de algemene landeninformatie blijkt dat het moeilijk is om een leven op te bouwen in Spanje, terwijl zij er in België wel in is geslaagd om een leven op te bouwen, is bijgevolg niet dienstig, te meer omdat verzoekster nooit verdere stappen heeft genomen om haar verblijfsdocumenten in orde te brengen. Het komt in dit verband bovendien aan haar toe om de middelen die het recht en haar status in Spanje hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoon.

Verzoeksters betoog dat zij al drie jaar in België is, dat ze naar school gaat en werkt en dat zij werk maakt van haar integratie, heeft louter betrekking op haar situatie in België, maar niet op die in Spanje waar zij internationale bescherming geniet. Verzoekster werpt hiermee geen ander licht op de beoordeling van haar situatie als statushouder in Spanje. Hetzelfde geldt waar verzoekster ter zitting betoogt dat zij altijd heeft toegegeven dat zij bij aankomst in Spanje in het bezit was van valse Soedanese documenten. Ook haar betoog dat zij in angst leeft sinds 2017 en haar ervaringen tijdens haar reis naar Europa hebben geen uitstaans met haar situatie als statushouder in Spanje en zijn aldus niet relevant.

Verzoekster laat geheel na een ander licht te werpen op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en in de beschikking.

6. Verzoekster brengt met haar betoog ter terechtzitting geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 4 februari 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Bijgevolg brengt verzoekster geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Spanje.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO